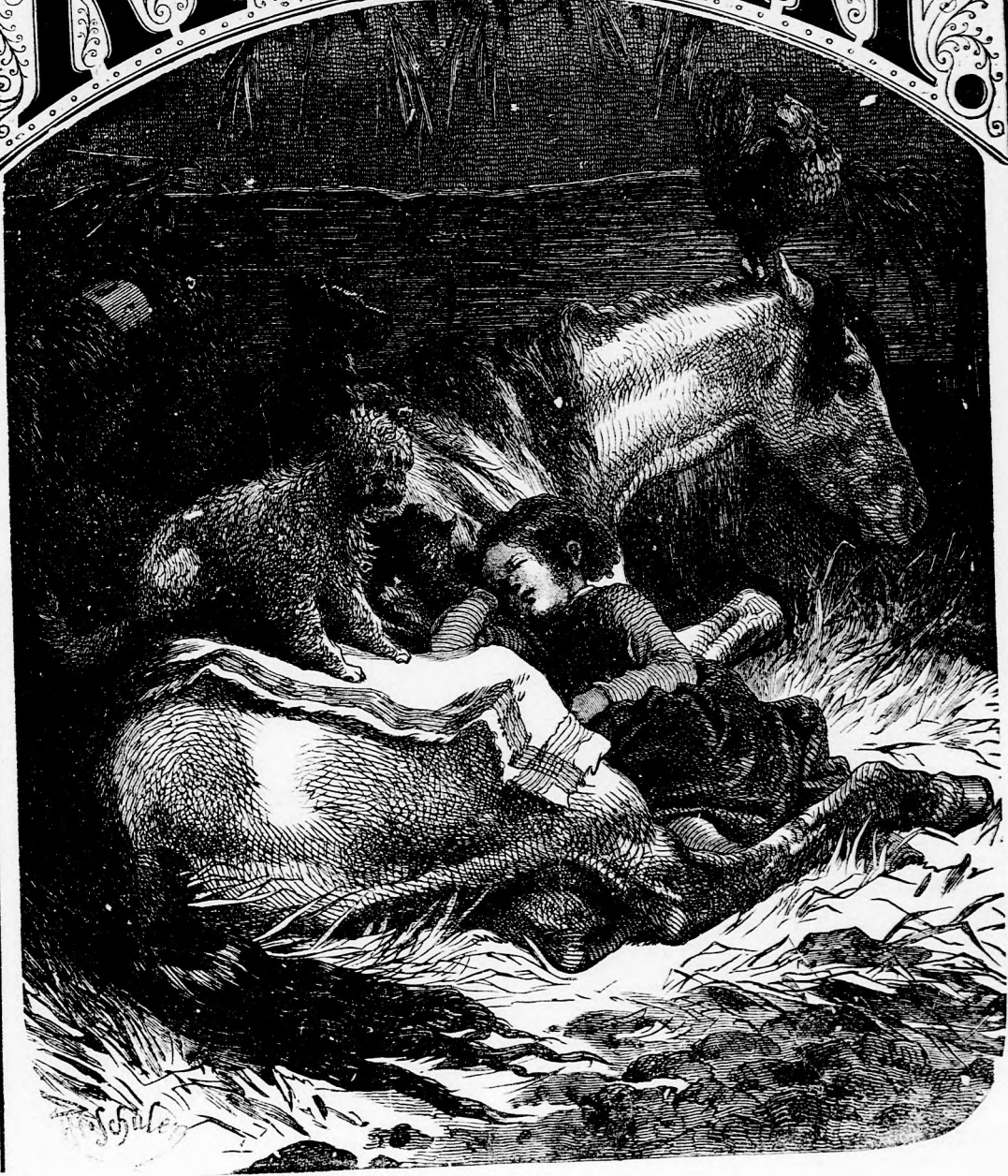

KIS LAP

„Hol Vagy Esztiike?“ (lásd 30. l.)

A KÉT TESTVÉR.

ZEGÉNY madárka! oda volt, meghalt! Széptollai kuszáltan állottak, szelíd, okos szemei meredten néztek. Úgy szerettem kis kanári madarkámat! Kezemből evett, vál-

lamra röpködött s mikor egy ízben beteg voltam, mindig körültem szalongott és dalolgatott, hogy mulattasson kedves énekével. S most vége lett, nem fog soha többé énekelni! Nem sirtam; annyira haragos voltam, hogy nem tudtam sírni. Kiabáltam, toporzékoltam s haragos szavakkal támadtam meg szegény kis fivéremet, ki ijedtében azt sem tudta, mit csináljon. Gyöngé fiúcska volt, alig hét éves; ott állott előttem, reszkető kezében tartva a holt madárkát, mialatt szeméből sűrűn hullottak a könnyek.

„Oh, kedves Borscsa, ne haragudjál! Hisz én is annyira sajnálom, — — nagyon, nagyon sajnálom! Kérlek, ne haragudjál.“

„Te haszontalan, rossz fiú! Megölted kedves madaramat! Mondtam, ne bocsásd ki a kalitkából,“ szoltam indulatosan s ütésre emeltem kezemet.

De valaki megragadta e perczen kezemet. Hátranéztem; anyám állott mellettem s szomorú, de szigorú arccal nezett reám.

„Borscsám! Boriskám! hát sohasem fogod már elhagyni féktelen indulatosságodat! Hiába oktatlak, mindig csak oly dühöngő haragos vagy, mint eddig?“ szolt mamám.

„Ő megölte az én madarkámat,“ szoltam én sírva mérgemben.

„Oh, kedves mama,“ szolt fivérem Laczika zokogva „én nem öltem meg... gondatlan voltam, azt megvallom és nagyon sajnálom is... a macska odajött... és megfojtotta a madárkát... Oh kedves mama... én mindent megteszek, hogy jóvátegyem — mit tegyek?“ S Laczika könnyes szemekkel borult a mama ölébe.

„Nem kellett volna szabadon bocsátanod a madarat, nem a tiéd volt. De most már megvan a baj, most kérj szépen bocsánatot Borscsától.“

Laczika, még mindig kezében tartva a holt madárkát, hozzám jött és könnyes szemekkel zokogva szolt: „Bocsásd meg, kedves Borscsa!“

De én bennem erősebb volt a harag a szeretetnél s durczásan elfordultam.

„Margitkám! csókolj meg, ne haragudjál!“ szolt ismét Laczika s megfogta kezemet; de én haragosan elrántottam.

„Ne bántsál többé, kedves kis fiam,“ szolt ekkor a mama s kézen fogta Laczikát. „Jer, menjünk; hagyjuk magára. Borscsa oly rossz, engedetlen, hogy vele nem szabad együtt lenned.“

De az én szegény kis testvérem

kedvet
egyszer
riskán
kolni?

És

N
kán k
korátó
de oly
denki
szemé
őt, oh
fájdalm
is, ha
által.

azért
bámba

K

egy sz
csinos
telt a
alatt
ujjain
is kiv

É

vencz

gedter

gye a
len de

a sz

ellená

a kan

ide-od
előugr
megfo
a ma
késő,
fojtva

kedvetlenül távozott s az ajtótól még egyszer visszaszaladt hozzám. „Boriskám, hát nem akarsz megeskölni?”

És én nem akartam!

Nem volt több testvérem Laczikán kívül. Szegény Laczika! Kisdéd korától gyöngé, beteges fiúcska volt, de oly szép, olyan jó és okos! Mindenki megszerette, a kire szép kék szemével ránézett. Én is szerettem őt, oh! nagyon szerettem, de sokszor fájdalmat okoztam neki és másoknak is, haragos, indulatos természetem által. Mindig megbántam később, de azért mindig visszaestem régi hibámba.

Kilenczedik évi születésnapomra egy szép kanári madárkát kaptam, csinos kis kalitkában. Nagy örömem telt a madárkában, mely rövid idő alatt egészen megbarátkozott velem, ujjaimon pihent s a cukrot számból is kivette.

És most vége volt az én kedvencz madárkámnak! Soha sem engedtem meg Laczikának, hogy kivegye a kalitkából; de ama szerencsétlen délután, mikor épen nem voltam a szobában, Laczika nem tudott ellenállni a kísértésnek s kibocsátotta a kanárit. A madárka vigan ugrált ide-oda a szobában, midőn egyszerre előugrott a sarokból a macska s megfogta. Laczika nagyot kiáltott s a macska eleresztette prédáját; de késő, mert a kanári már meg volt fojtva. Mikor én ezt megtudtam, erőt

vett rajtam a harag s nem akartam megbocsátani szegény Laczikának, az én kedves jó testvéremnek!

Mikor mamám Laczikával elment s én magam maradtam, bosszuságomban sirni kezdtem. Sokáig nem jött senki a szobába; végre jött a szobaleány, kézen vezetve Laczikát; de nem is néztek felém, hanem egyenesen a ruhaszekrény felé mentek. — Midőn a szobaleány a szekrényt fölnyitotta s abban keresgélt, Laczika hirtelen elszaladt tőle s hozzám jött: „Borcsa! ne sirj, kérlek, ne sirj!”

„A mama megtiltotta, hogy Borcsa kisasszonynyal beszéljen, Laczika!” szólt közbe a szobaleány s Laczika szomoruan távozott. A szobaleány felöltöztette s aztán szó nélkül elmentek.

Az ablakok utczára nyíltak s mikor kinéztem, láttam, hogy Laczika gyors léptekkel megy s mosolyogva beszél valamit a szobaleánynak, mint ha valami nagy dologban törné a fejét. Csakhamar eltűntek az utcásarkon.

Magam maradtam sokáig a szobában és szerencsétlennek kezdtem érezni magamat. Lassanként beláttam, hogy indulatoskodásom megint rossz tette ragadott; szerettem volna mamámhoz menni és bocsánatot kérni, de nem mertem.

Majdnem egy óra múlva belépett mamám.

„Borcsa”, szólt, „ma ismét nagy szomorúságot okoztál nekem; nagyon nem szépen viselted magadat testvé-

red iránt. Tudod, hogy nem szándékosan tette; ő ép úgy szerette a mádárkát mint te, épen úgy sajnálja, mint te, és mégis, mikor oly szomoruan bocsánatot kért és meg akart esókolni, te visszataszítottad!

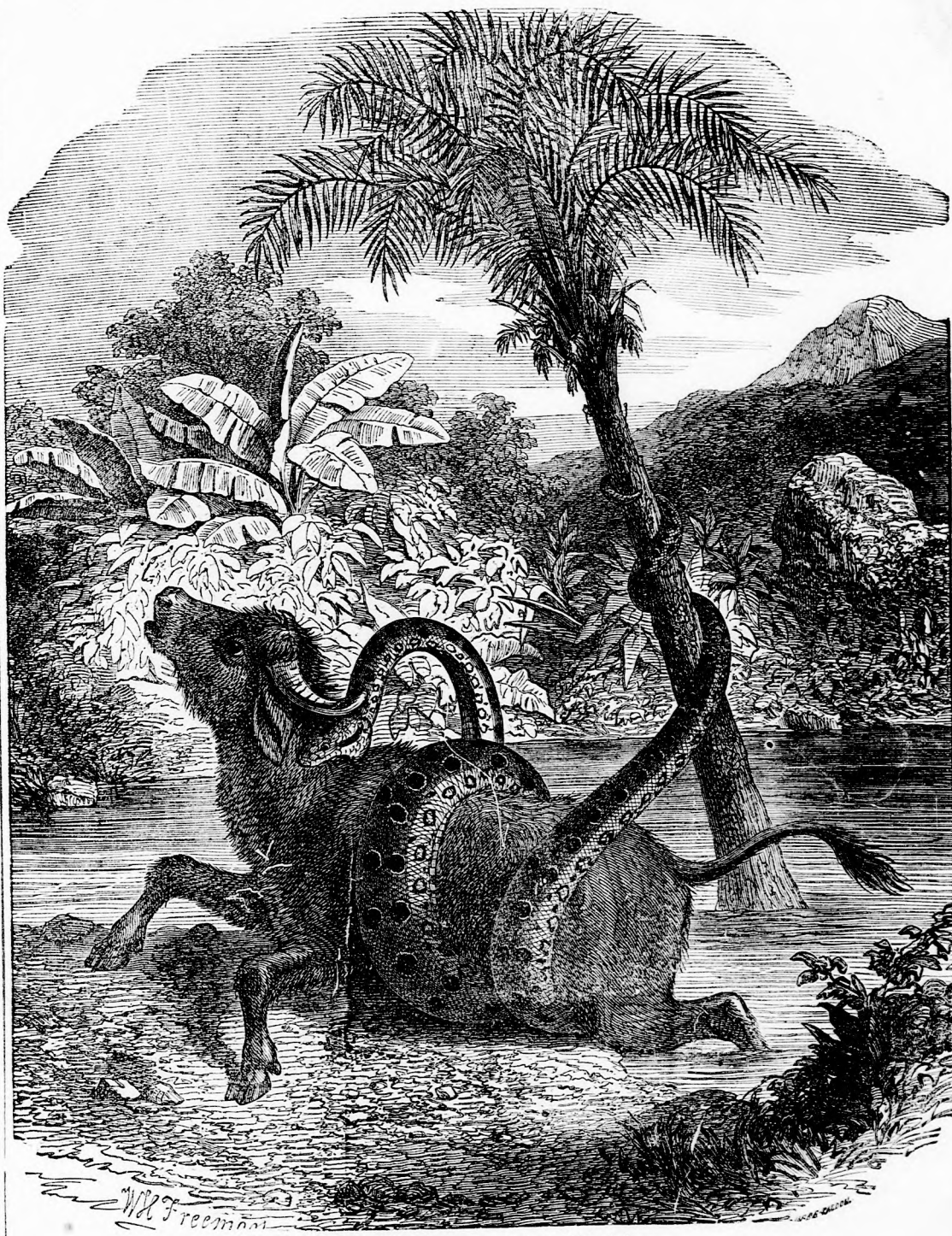
LACZIKA HALDOKLÁSA. (lásd 22. l.)

Én lesütöttem szemeimet s szégyenkezve állottam.

„Reményelem, megbántad rossz vise-

letedet és jövőre nem fogsz többé így indulatoskodni.“

„Oh! kedves mama! bocsásson

BOA ÉS GNU. (lásd 27. l.)

meg! Rosz, haragos voltam, de ígérem, hogy többé nem leszek az,“ szoltam könyezve.

Kedves, jó mamám megölelt, megcsókolt s aztán szeliden intett, hogy ne engedjek jövőre a haragnak erőt venni magamon, hanem legyek békülékeny, szerető testvér s én meg is fogadtam.

„És most,“ szolt mamám, „megmondom még azt is, hogy Laczika engedélyt kért, hogy zsebpénzén egy kanárit vehessen neked; azt hiszi, talál épen olyat s ezért ment ki a szobaleánnyal a madárpiacra.“

Testvérem e jóságának hallatára még inkább szégyenkeztem magam fölött s mamám alig tudott megvigasztalni. Az ablakhoz mentem s türelmetlenül vártam Laczika visszajöttét, hogy most már én kérhessek tőle bocsánatot. Végre láttam őt közeledni. A szobaleány egy kis kalitkát tartott kezében s Laczika ragyogó arczezal tekintgetett a kalitkában levő madárra. Mikor már közel értek, kiszaladtam, hogy eléjök menjek, kinyitottam a kaput s intetem nekik, mert az utcza másik oldalán jöttek. Laczika meglátott s örömtől sugárzó arczezal, ott hagyva a szobaleányt, felém szaladt az utczán keresztül; de az utcza közepén megbotlott, épen midőn egy kocsi arra rohant s a kerekek Laczikán keresztül gázoltak. A kocsi tovább hajtott s az én kedves, jó testvérem ott feküdt az utczán — élettelenül!

Én rémületemben dermedten ál-

lottam; az emberek összefutottak minden irányból, csakhamar ott volt mamám is, halálsápadtan, reszketve igyekezzén életre hozni kis testvéremet. Behunyt szemekkel, szétomló fürtökkel feküdt ott s eszmélet nélkül maradt sokáig, midőn már ágyba vittek s az orvosok is körülte állottak.

Engem nem eresztettek a beteg ágyához s annyira bánkódtam és szomorkodtam, hogy még most is borzadva gondolok reá. Este, midőn az orvosok már bekötözték a sebeket, mamám értem jött s elvezetett Laczikához. Sápadtan, bágyadt tekintettel feküdt ágyacsájában s alig hallható hangon szolt:

„Kedves mama, haragszik még Boreca? Nem fog megcsókolni?“

Hozzá siettem, megöleltem s összecsókoltam; roppant erőfeszitésembe került, hogy könyeimet elfojtsam; mert azt mondták, hogy Laczika előtt igyekezzem nyugodtnak látszani.

„Hol van a kis holt madárka?“ kérdé Laczika, gyöngéden reám tekintve.

A madár még ott feküdt az asztalon, s oda tettem hozzá a párnára, szomoruan nézett reá s halkán sutogá: „Szegény madárka!“

Sokáig átkarolva tartottam, s egy idő mulva Laczika ismét megszólalt: „Boriska, hoztam neked egy épen olyan kis kanárit.“

Ezek voltak utolsó szavai. Behunyta szemeit s feje hátraesett a vánkosra. Engem elvittek az ágytól

s esen
hány
nyitot
hány:
karjai

E
imádk
beteg
De sz

s mos

M

sóba

s ugy

már f

látja,

nyire

hogy

K

az in

harag

tett,

natké

haner

szeret

földör

köve

neté

s esendben ültünk mindnyájan. Né-
hány percz mulva még egyszer fel-
nyitotta Laczika szemeit, aztán né-
hányszor hörgött s kedves mamám
karjai közt meghalt!

Egész éjjel nem aludtam; sirtam,
imádkoztam s kedves mamám is oly
beteg lett, hogy félteni kezdtük életét.
De szerencsére lassanként jobban lett
s most is él és egészséges.

Másnap Laczikát egy kis kopor-
sóba tették, virágokkal ékítették föl
s úgy vitték ki a temetőbe. Ő most
már fent van az angyalok közt s ha
látja, mennyire busulok érte s meny-
nyire siratom, bizonyosan megbocsátja,
hogy oly mélyen megbántottam.

Kedves kis olvasóim! óvakodjatok
az indulatoskodástól s ne legyetek
haragtartók! Ha valaki meg is sér-
tett, de aztán nyájas szóval, bocsá-
natkéréssel jó, ne utasítsátok vissza,
hanem fogadjátok szeretettel, mert a
szeretet ad legédesebb boldogságot e
földön!

MARGITKA JUTALMA.

[Vége.]

MARGITKA intett
Carlónak s ez
bement az elő-
szobába, hol az-
tán a hozzá in-
tézett kérdésekre
következőleg beszélt el élete törté-
netét:

„Én a szép Olaszországban
születtem, s onnan jöttem ide atyám-
mal és Beppóval, az én kedves maj-
mocskámmal, mely oly szépen tudott
tánczolni a sipláda hangjai mellett.
Édes anyám halála okozta, hogy oda-
hagytuk szülőföldünket. Amyira
szomorkodtunk, én is, atyám is, hogy
nem tudtunk többé ott maradni és
elhatároztunk, hogy elvándorlunk a
világba. Neki is indultunk s poros
utakon, izzadva, fázva összejártunk
sok országot és jól ment dolgunk,
mert Beppót mindenütt megszereték
s mi sok pénzt kaptunk. Eljutottunk
Bécsbe, onnan Pestre mentünk s ott
is sok pénzt szereztünk, úgy hogy
igen jól éltünk. De a szűk, poros
város nem tetszett atyámnak s tovább
vándoroltunk s végre eljutottunk ide
a szomszéd városkába.

Épen téli idő volt, hideg napok
jártak, a mihez nem voltunk szokva, —
oh! Olaszországban egészen más idők
járnak, ott soha sincs oly kemény
hideg! Édes atyám meghült és beteg
lett, ágyba kellett feküdnie. Így hát
én magam jártam Beppóval a vidé-
ken, hogy egy kis pénzt szerezzek
és orvosságot vehessek kedves atyám-
nak. De hiába volt minden gyógyi-
tás; napról napra rosszabbul lett.

Egy éjszaka semmikép sem tudott
elaludni s teste egészen hideg lett.
Én mindenféle takarókkal, kendőkkel
befödtem, de hiába, mindhidegebb
és hidegebb lett. Éjjel után magához
hívott és így szólt: „Carlo, érzem,

(Folytatása a 26. lapon)

A MEGFOGOTT EGÉRKE.

SZEGÉNY kicsi kis egérke!
A bőrébe mért nem fért be?
Nézi, nézi kicsi Janka —
Szive majd megesik rajta.

Kicsi Janka mondja néki:
„A likadból mért jöttél ki?”

Torkoskoddtál, te kis állat?
Lakolsz érte, be sajnállak!

Azért mert a czirmos macska
A padkáját odahagyta:

Vélted, a levegő más már
S azt hívéd: szabad a vásár.

S beszaladtál nagy czinczogva
A kamrába, te kis bamba.

S a szalonna jó illatja
Az orrocskádát csavarta.

S hogy kikezted, szegény bohó —
Megfogott az egérfogó.

Már most, halálotat várva:
Csücsülsz benne, te kis árva.

Tán segítlek, majd meglátom —
Hisz a czirmos jó barátom!”

APRÓ NÉPSÉG A TÜKÖR ELŐTT.

Nini, tükör! Nézzünk bele!
Ugyan ki néz ki belőle?

No tudod-e megmondani:
Melyik Liszka, melyik Dani?

Balról ez a nagy kisasszony —
Liszka, kedves hugomasszony.

S itt ez urfi a jobbomon?
Danika lesz, úgy gondolom.

Mint a tükör, legyen tiszta
Lelketek is: Dani, Liszka!

meghalok; légy becsületes ember. Ölelj meg utoljára.“ Megöleltem s úgy tartottam sokáig, míg egyszerre feje hátrahanyatlott és meghalt!

Magam maradtam a világon és sokat sirtam, de végre megvigasztalódtam Beppóval, az én kedves maj-mommal, mely egyedül szeretett engem a világon s melyen kívül nem volt kit és mit szeretnem. Most mar Beppo is megszűnt élni. Néhány hét előtt egy gonosz fiu megütötte s azóta szegény Beppo beteg lett, mindjobban elgyengült, nem tudott többé tánczolni s egy este karjaim közt meghalt. Kivitem az erdőbe s ott egy fa alatt eltemettem.

Most már egészen elhagyatva állok a világon, nincs egyebem, mint ez a sipláda. Itt lakom még ebben a kis városban, mert nem tudok elválni jó atyám és szegény Beppo sirjától.“

Szegény Carlo nem birt tovább beszélni, s zokogásba tört ki, Margitka pedig annyira meg volt hatva, hogy versenyt sirt vele.

„Kedves mama,“ szolt végre Margit, „szabad-e megengedi-e . . . ?“

„Mit, kedves leányom?“

„Carlónak adnám az én kis fehér egérkéimet . . . ő neki nincs semmije, legalább ezeket szeretné . . . Nekem van bábum, van kis cziczám, aztán jó szüleim is — neki nincs senkije, semmije.“

„Add neki, ha akarod. Majd adunk neki jó ebédet is.“

Margitka beszaladt a szobába kis egereihez. Neve napjára kapta ajándékba a kedves piczi állatkákat, melyek szép kalitkában puha fészekben nyugodtak. Margitka kinyitotta a kalitkát és sokáig nézte kedvenceit. Oly szépek voltak, oly szépen aludtak, hogy egy pillanatig sajnálta ígérését s azt hitte, nem fog tőlük elválhatni. De ez csak egy perczig tartott, aztán felkapta a kalitkát és szaladt Carlóhoz.

„Nézd Carlo itt van valami, a mit szerethetsz és mutogathatsz; majd kapsz pénzt érte. De ugy-e, jól fogsz velök bánni?“

Carlónak szemei ragyogtak. „Oh! mily gyönyörű állatkák! És ezeket nekem adná?“

„Igen, neked adom, magaddal viheted.“

Carlo forrón megköszönte az ajándékot s boldogan távozott, — Margitka pedig bőséges jutalmat talált abban, hogy egy emberrel jót tett s egy szegény szomorú fiuceskának örömet szerzett. És azután még gyakran találkozott Carlóval, mert ez gyakran kijött és sipládájával mulattatta Margitkát; a kis fehér egereket pedig zsebében hordozta és annyira megszelídítette, hogy tenyerén jártak és apró tréfákat is tudtak csinálni.

A „titkos irás“ s a „golya-irás“ megfejtői a 3-dik számban fognak közöltetni. A pályázók művei pedig az 5-dik számban. F. b.

A HŰSÉGES HOLLÓ.

(Képpel a 32. lapon.)

EM vagy fehér mint a galamb,
Kedves hollóm, öregem;
Mégis szeretlek én téged,
Mégis drága vagy nekem.

Reverenda a te ruhád,
Reverenda, fekete.
Fehér pihés kis galambnál
Mégis szebb vagy nekem te.

Mint a gerle nem turbékolsz,
Nem is epedsz, nem is búgsz.
Ha krákogva szólsz párodnak:
Olyat szólsz, a milyet tudsz.

S mégis, mégis úgy szeretlek,
Nem is mondhatom neked.
Semmiért e nagy világon
Nem adnálak tégedet.

Mert ki jönne ablakomra
Korán reggel, minden nap?
Csőrjével megkocoztatva;
Hogy no, enni adjanak?

Ki repülne a karomra
Ha a tanyára megyek —
S visszatérve: ki simítna
Fényes szárnyaival meg?

S ha számban alma-darabka
Hogy azt szépen elvigye.
A vállamra csak ő repül
Hogy a számból kiegye.

S ha fáradtan térek haza
A tanya vidékirül:
Vidám öröm-krákogással
Ki az, ki élém repül?

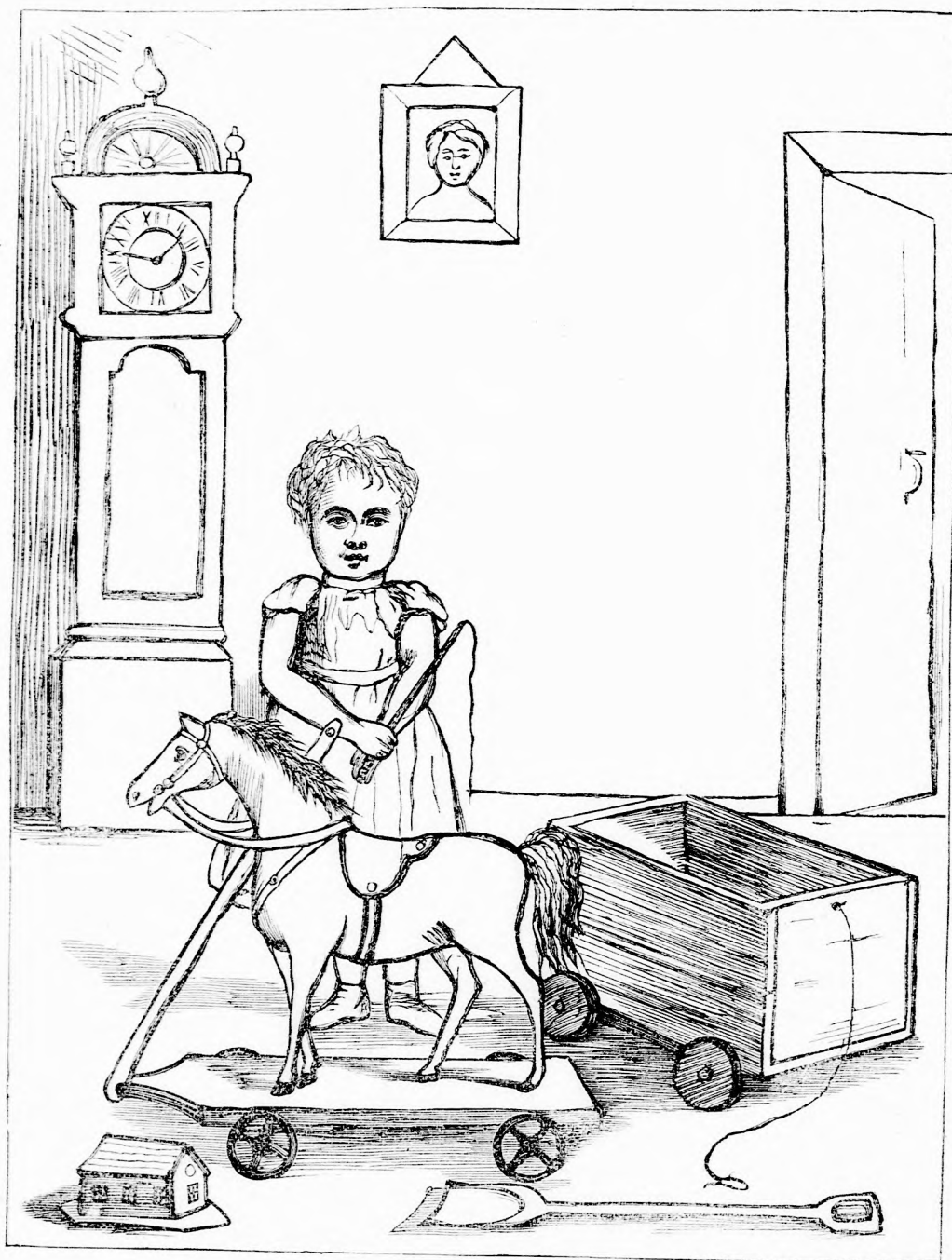
Senki más, mint az én öreg,
Az én holló-madarom.
Nem adnám én oda sokért —
Száz galambért sem adom.

B O A É S G N U.

(Képpel a 21. l.)

Az est leszáll és árnyai bevonják
a délövi tájat. A forró ég alj alatt
rövid tartamu az alkony s néhány
percz mulva sűrű, sötét éj fog lenni.
Most lehet csak igazán hűselni a
folyóban. Csitt! Valami zörög a bo-
korban. Vad gnu (bivaly-faj) lép ki
a sűrüből. Félénken, aggódva tekint
körül; orrlukaival szaglálózik —
semmi nesz, semmi veszély s bátran
megy neki a viznek. Már a parton
áll s első lába már a habokban,
nyaka mélyen lehajlik és sovár fe-
kete nyelve, forró ínye áhitja az
enyhitő italt. Ekkor hirtelen valami
rezdül meg a pálmafa csucsán. A fa
egyik ága mintha megelevenült volna.
Villámgyorsan csap le a magasból s
a mitsem gyanító gnu derekát szét-
téphetlen gyűrűkkel tekeri körül.
Nem, nem ág az, hanem óriás-kigyó,
borzasztó boa, mely egész nap fenn
a fa hegyén leseikedett s csak azon
perczet várta, melyben áldozatát meg-
ragadhatja. A szerencsétlen állat futni
akar, de a csillogó kigyó-test gyűrűi
óriási erővel szorítják össze lágyékait.
A kétségbeesés végső erőlködésével
akar kiszabadulni a szörnyű ölelésből,
de már is ropognak bordái, térdre
roskad és véres tajtékot turva, vo-
naglások közt leheli ki páráját. A
boa pedig diadalmaskodik, meglelé
áldozatát legalább ma.

Gyermekrajzok. I.

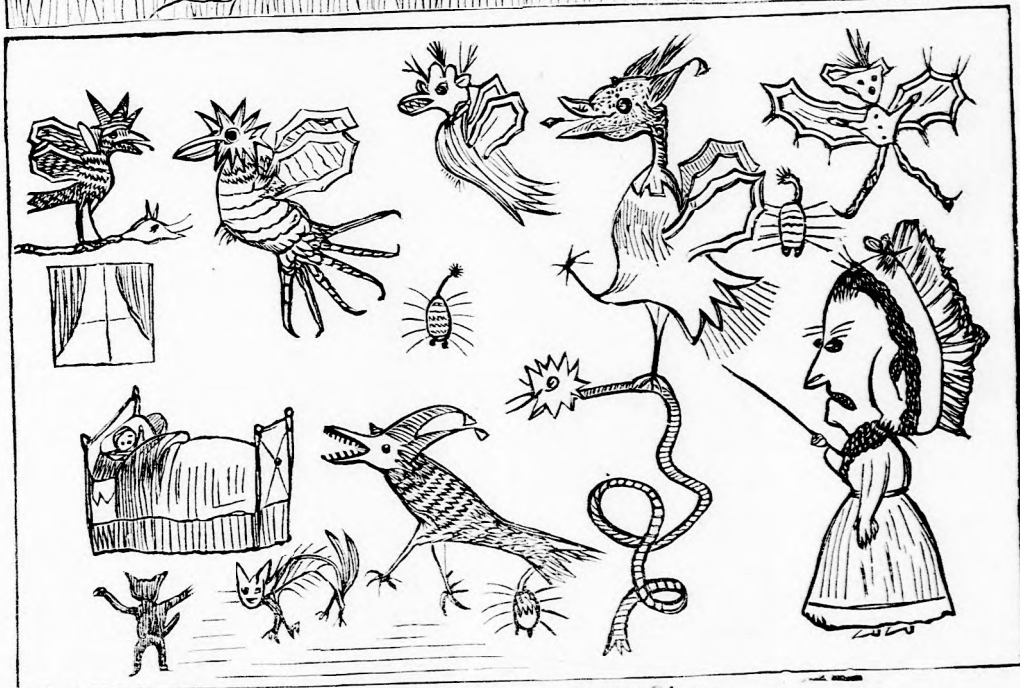
DIZZY ÉS AZ Ő FOGATJA.

Ezt a képet, mint be van bizonyítva, tizenegyéves fiúcska, Chinnok Percy, rajzolta Stockportban (Angolország.)

Szint

Mindke
Remén

Gyermekrajzok. II.

A JÓ ÉS A ROSZ GYERMEK ÁLMA.

Szintén írásban van bizonyítva, hogy ez ügyes rajzot Mac - Gordon Ellen, egy kilenczéves leányka, készíté Blackfastban (Angolország.) Mindkettőt lemásoltattam a „Kis Lap” olvasói részére, hogy őket a rajzolás szép mesterségére serkentsem. Reményilem, fog akadni magyar fiú s lányka is, kik eféle rajzokat be fognak küldeni FORGÓ BÁCSINAK.

„HOL VAGY, ESZTIKE ?“

(Képpel a czimlapon.)

„Hol vagy lányom, Esztikém ?“

Az anyja kiáltja

„Hová lettél kicsikém —

Hol az a leányka ?

Sem szobában, sem kívül

Nem akadunk rája.

Sem én, sem a nagymama,

Sem pedig a Klára !“

Hol is van hát Esztike ?

Ugy szorongnak érte —

Ebédelni kellene,

Harangoznak délre.

Jaj istenem, hová lett ?

Talán bizony baj van !

Nem lelik nyomát sehol

Szobában, udvarban.

S az alatt míg keresik :

Alszik a kis Eszti

Kis fejét a hű kesely

Hasára ereszti.

Istállóban aluszik

A pokróczra dülve :

Álmát hiven őrizik

Bodri, Sürge, Fürge.

Még az öreg kakas is

Gyönyörködik álmán :

Az öreg, szelid kesely

Füle között állván.

Egyszere csak megnyilik

Az ajtó zavarja :

„Itt van !“ kiált az anya

Nagymama s a Klára.

„Majd meglakolsz, kis gonosz !“

Mind kiáltja hévvel,

S megbüntetik iszonyún —

Csókkal, öleléssel.

A RÓKA, A MEDVE ÉS A
SZEGÉNY EMBER.E szép kis mesével Gyula y Pál kedves-
kedik a kis olvasóknak.

EGYSZER volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember. Ez a szegény ember egyreggel két tehenével kiindult szántani. — A mint az erdő mellett megyen, egyszer csak

hall valami tömbölést és makogást. Bemegy az erdőbe megnézni, vajjon mi lehet az ? Hát látja, hogy egy nagy medve verekedik egy kis nyullal.

— No még ilyent se láttam életemben, mondja a szegény ember, és olyan jóízűen kaczagott rajta, hogy majd kipukkant.

— Ejnye veszett hordta embere, hogy mersz te rajtam kaczagni ?! — rivallott reá a medve. No azért meglakolsz ; tehenestől együtt megeszlek !

A szegény ember bezzeg most már nem kaczagott, s nagyon kérte a medvét, hogy ne egye meg ; vagy ha már csakugyan meg kell lenni, legalább estig ne egye meg, a meddig felszántja földjét, szegény háza népe hogy ne maradjon kenyér nélkül.

— No hát estig nem bántalak, de akkor megeszlek !

Azzal a medve elment dolgára, a szegény ember pedig busan szántogatott, s akármennyit gondolkozott, nem tudta elgondolni, mivel lehetne megengesztelni a medvét. . . Dél felé oda vetődött egy róka ; észrevette, hogy a szegény ember búsul,

kérdezt
hetne r

A
járt a

—
könnye
bajod s
a teher
a tied
segitle

A
igérjen
s a ró
tyukba
meg. I
ember,
remti

No
hallgas
felé id

és kü
tak. A
az ? T
Erre a
bujtas
szenny

hogy
kijövé
van a
dod sz
elhinn
csúcsb
s úgy
hogy

A
jó tar
ügy t
a me
ber m

kérdezte tőle, mi baja? talán segíthetne rajta.

A szegény ember elmondta, hogy járt a medvével.

— Ha csak ennyi a baj, azon könnyen tudok én segíteni. Kutya-bajod se lesz, magad is megmaradsz, a tehened is, s még a medve bőre is a tied lesz. De mit fizetsz ha megsegítlek?

A szegény ember nem tudta, mit ígérjen, mert nem igen volt miből, s a róka is sokat kért. Végre kilencz tyukban s egy kakasban egyeztek meg. Nehezen ígérte meg a szegény ember, mert nem tudta, honnan teremti ki, de mégis megígérte.

No most már szegény ember, hallgass reám! Mikor a medve este felé ide jő, én megbuvok a bokorban és kürtölök a hogy a vadászok szoktak. Akkor a medve azt kérdi: mi az? Te azt mondd vadászok jönnek. Erre a medve megijed, s kér, hogy bujtasd el. Te bebujtadod abba a szennyes zsákba s megmondod neki, hogy meg ne mozduljon. Én akkor kijövök a bokorból s kérdelem: mi van abban a zsákban? Te azt mondd szenes tőke. Én nem akarom elhinni s azt mondom, vágd abba a csúcsba a fejszédet! Te fejszédet fogsz s úgy vágod a fejébe a fejszédet, hogy a medve mindjárt szörnyet hal.

A szegény ember megörvendett a jó tanácsnak s követte is. Minden úgy történt, a hogy a róka mondta, a medve pórúl járt s a szegény ember megszabadult tehenestül.

— Nem megmondtam, hogy így lesz? — mondá a róka. Tanuld meg ebből szegény ember, hogy többet észszel mint erővel. De nekem most dolgom van, haza sietek; holnap elmegyek hozzád a kilencz tyúkért s egy kakasért. Jó kövérek legyenek! Otthon légy, mert különben megkeserülsz!

A szegény ember szekereére vetette a medvét, vigan tért haza, ott-hon jó vacsorát csapott, jól aludott rája s nem sokat félt a rókától, megtanulta tőle: többet észszel mint erővel.

Reggel alig nyitotta ki a szemét, már kapogtatott az ajton a róka, s kérte a kilencz tyukot és az egy kakast.

— Mindjárt komám, mindjárt csak felöltözöm — mondá a szegény ember; hamar felöltözött, de nem nyitotta ki az ajtót, hanem megállott a ház közepén s elkezdett a szájával csaholni.

— Te szegény ember! mi tesz úgy? talán csak nem kopó?!

— Bizony, komám, kopó az, még pedig két kopó; itt aludtak az ágy alatt, gólya tudja, honnan kerültek ide; megéreztek a szagodat. Ki akarnak rohanni, alig tudom már tartani őket!

— Csak addig tartsd a mig elfutok. Nem bánom maradjon inkább neked a tyúk is, a kakas is

Mire a szegény ember kinyitotta az ajtót, a róka már tul volt ungonberken. Nagyot kaczagott rajta s még talán most is kaczag, ha meg nem halt.

A HÜSÉGES HOLLÓ. (lásd 27. l.)

Kiadott és nyomatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest József tér 6. sz.

Felölős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡